

Crec que tota la meua vida he sigut una somiatruïtes, potser perquè vaig néixer en ple Carnestoltes i veig la vida amb el soroll de la xaranga i la camaleònica passarel·la d'una realitat que es com el somni de Calderón de la Barca, la meua mare, per les circumstàncies que la van portar a haver de marxar amb quatre filles, un cistell amb tres peces de roba, un tros de pa i tot el seu cor en un poble amb aroma d' "azahar" i a olives sempre duia la cara com si fos una nineta de porcellana, blanca i amb aquella tristor en la mirada de vidre; jo de vegades pensava que tota aquella fredor que emanava de la seva ànima era degut a que reratemp havia estat una donzella de neu en un castell fet per estels. Per a ella jo era com el seu mirall de cap per avall, els mateixos ulls, el mateix cabell, la mateixa boca però amb un esperit engendrat per el propi deu Chaos; es per això que sempre havia cregut que la meua raresa de somiar desperta era una característica pròpia que creixia dintre meu fruit d'una llavor d'una altra vida, on havia estat el vaho d'un núvol convertit en pluja, en riu, en muntanya, en mar i en totes aquelles coses que considerava màgiques. Perquè la meua imaginació no era cosa de sirenes o princeses de *Walt Disney*, sinó que anava de la mà dels arbres florits i dels exèrcits de formigues, del sol ixent amb les barques de pescadors que portaven l'olor a aventures, els armaris de roba que es convertien en coves amb tresors amagats i la solitud del meu món en una habitació on el temps era presoner de la fantasia.

La veritat es que la rectitud de la meua mare, juntament amb el caràcter sometent de les meues germanes havia fet que la meua percepció de com eren les dones s'assemblés més a les figures femenines que havia vist en els llibre d'història del institut, amb aquella connotació matriarcal i de lluita contínua per mantenir el seu grup cohesionat, que no pas amb ídols que més tard vaig afegir al meu imaginari personal i que per part de les meues consanguínies eren uns referents més que històriques, histèriques.

Posteriorment, la meua raresa personal, es va convertir en allò de lo mes normal i vaig entendre que segurament, el gènere femení estava dotat d'alguna substància que en major o menor grau feia que el nostre entorn es convertís en una realitat pròpia, en el nostre imaginari.

Si mirem al voltant nostre, la majoria de dones som somiatruïtes, qui mes o qui menys viu en el seu món, que de vegades, apareix en el lloc o en el moment mes inoportú; la meua amiga Rosi, s'aixecava a les vuit del matí cada dia per tancar-se en quatre parets amb un munt de papers plens de números i un ordinador que l'únic de bó que tenia era que de tant en tant podia sortir a altres realitats *clicant* en un buscador la paraula "*viatges*"; així, de camí a la seva pròpia presó ,el vehicle que la propulsava desviava el seu recorregut que s'acabava amb la compra d' un bitllet a Roma on posteriorment degustaria un caputxino sota la majestuositat de la plaça de *San Pietro*.

La senyora Maria, una antiga veïna meva, sortia cada matí a cantar al seu pati ple de flors i immigrava juntament amb les papallones a un prat ple d'aromes on els crits del seu marit no feien resó.

La Nati, una caixera del supermercat i mare de dos nens, s'engalanava amb una ratlla de color negre damunt dels seus ulls blaus i treia de sota la seva cadira un llibre de Terenci Moix convertint-se així en Cleopatra ; fins que un avi amb un pot de tomaca i mitja dotzena d'ous la feia tornar un altre cop a formar part de la màquina capitalista.

Fins hi tot la meva mare tenia aquest dot vers la seva por a tenir-ho, i crec que encara que intentés amagar-ho o negar-ho en realitat ho havia d'acceptar, al igual que els recents estudis feministes han demostrat que la característica de la fluïdesa verbal, es innata al nostre gen "XX". Si mes no, a la meva memòria balla el record del moment místic de la meva progenitora, quan just abans d'anar a dormir es prenia un got de llet i mirava per la finestra que donava a un carrer melancòlic, com buscant deslliurar-se d'aquella pesador que sempre l'acompanyava.

Per altra banda no seria la meva intenció fer entendre que la nostra somnolència fantasiosa es directament proporcional al sexe femení, la carència d'un referent masculí va fer que desconegués aquest atribut que jo tenia com a meu, però vaig entendre que la realitat dels homes està a un nivell de *bobaderia* que dista una mica del nostre. L'encantament marcià es

podria equiparar a una batalla *quixotera* ; quan contava amb catorze anys, aquet referent tan important de la literatura espanyola em va aproximar a unes notes musicals que em sonaven com una cançó de jazz, caòtiques però a la vegades fascinants . Mentre els núvols virils estan en les terres de les Amazones i somien derrotar al seu *cap superior* amb una bufada al estil *ceféric* (*Céfiro* en la mitologia grega era el deu del vent de l'oest) nosaltres ens deslliurem escapant per un forat com un ratolinet en busca d'una platja on aquest aquella autarquia no ens pugui trobar, intentant crear un món on lo que importa es cóm arribem, en quins camins estranys i encisadors plens de curiositats ens creuem i com després, si ens agrada la idea, tornem cap al nostre despertar.

Les pintures rupestres han demostrat que des de l'antiguitat l'ésser humà ha buscat aquest camí irreal ,es més, les diferents cultures han demostrat que el raonament humà no es el centre de la nostra realitat i per tant allò de fer volar ocells es mes fàcil de lo que es pensa la humanitat reticular del nostre temps; les dones vam passar de dir el nostre cos es nostre als anys seixanta i de dir la nostra vida es nostra a les acaballes del segle vint, la realitat de la dona al llarg dels segles ha sigut diferent i les circumstàncies actuals també, es per això que sempre hem tingut aquesta virtut; o com diria la meva mare "el nostre defecte de fer volar aquests ocells", busquem trobar així una balança en un món que de vegades ens desequilibra.